

DYRENES VENNER VED ISTEREN

Dorthea og Osvald Kolbu er forlenget blitt pensjonister, og de eneste gjenværende beboere på vestsida av Isteren. Barna er «fløyet» slik de gjerne gjør i våre dager, og da alderen, for dem begge, gjør seg gjeldende blir ikke utfart og samkvem med andre mennesker så hyppig lenger. Under deres situasjon har nok de aller fleste av oss hatt en noe trist langsammelhetsstilværelse der i øde. Det er ikke tilfelle med Osvald og Dorthea. De føler seg aldri alene, skogen og ødemarka strekker seg milelangt vestover, og med ødemark og skog følger dyre- og fugleliv. Et besøk av slike «naturens folk» på Isterheim er, og har alltid vært, kjærkommet, vel å merke hvis det ikke er rovdyr, da kan det kanskje smelle fra ei børsepipe i et halvåpent vindu borte i brakka der.

Et forunderlig «lag» har Osvald alltid hatt i å ordne med villdyr så de blir utrolig tamme. Vi har i frisk erindring hans egen fortelling, tidligere i dette blad, om de tamme rådyra hans. En fantastisk virkelighetsfortelling, som skapte undring både i og utenom bygda vår.

Under inneværende år har han arbeidet med et ekorn som til slutt ble til de grader fortrolig at det ligner et eventyr, som det jo også i virkeligheten er.

Osvald lukker opp for sin gjest der ute fra skogen.
Foto: Dorthea Kolbu.

Og så blir det mat å få. Foto: Dorthea Kolbu.

Når de skal innta sin frokost på Isterheim lukker Osvald opp kjøkkenvinduet, og med sin for anledningen spesielle røst, roper han ut mot skogen, og under denne tid er ikke ekorngjesten langt borte. Raskt kommer den springende, gjør et hopp opp i vinduskarmen og videre inn på bordet, hvor den finner seg mat, eller blir matet av noe som kanskje smaker bedre, i fingerklypa hans Osvald. Når han så er mettet går turen tilbake mot skogen, men kommer alltid tilbake og oppholder seg i nærheten ved måltider.

Under bespisningen må nok Dorthea holde seg på litt avstand og i ro. Det gjør hun da også, med sitt kamera hvis to av hennes bilder er gjengitt her.

Nylig ble deres glede over å ha den fortrolige gjesten forvandlet til sørgelig savn. Måren er også interessert i ekorn, og det gikk slik naturen er innrettet. «Den enes død er en annens brød.»

Et annet ekorn har vennet seg til god-mat på føringsbrettet utenfor, så om noen uker sitter kanskje denne «karen» på kjøkkenbordet, eller på fanget hans Osvald og får go'snakk og mengder av mat.

Kommer du til Isterheim om sommeren merker du kanskje den store ansamling av svaler i luften rundt husene. Forklaringen finner du oppunder takskjegget på våningshuset. En mengde oppsatte bordhyller tett i tett besatt av svalereder.

Undrende blir en også når en ser Osvald da han rusler rundt og pludrer med gjestene oppunder taket. De stikker hodene ut og formelig svarer han på pludringen. Enkelte ser da også ut til å føre en slags samtale med ham.

Slike gjester vet vi ikke går på do, og Dorthea må nok også gå sine runder med vaskebøtta og skurekosten da det blir for ille.

(red.)